

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobce: **A. C., s.r.o.**, se sídlem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem,
advokátem se sídlem advokátní kanceláře Na Zlatnici 301/2, Praha 4,
proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství, oddělení dopravy a správních agend, se sídlem tř.
Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017, č. j. KUZZL/12740/2017, sp. zn.
KUSP/12740/2017/DOP/Pe,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce má povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 396 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f silničního zákona.
2. Žalobce napadá rozhodnutí obou správních orgánů v celém rozsahu.

I. **Nepřezkoumatelnost**

Podle § 79a silničního zákona platí: „*Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií*“.

3. Podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii platí: „*Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit*“. Podle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona platí: „*Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu no bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání*“.
4. Z výše uvedených ustanovení vyplývají zákonné podmínky měření rychlosti, a dále zákonné podmínky odpovědnosti za správní delikt podle §125f silničního zákona. Správní orgán by přitom měl v řízení o správním deliktu prokázat, že podmínky měření rychlosti a podmínky odpovědnosti za správní delikt byly splněny, neboť je to správní orgán, na kom primárně leží důkazní břemeno, a na provedené dokazování by měly navazovat úvahy, ze kterých logickým způsobem vyplývají závěry o splnění jednotlivých podmínek.
5. Těmto požadavkům však rozhodnutí I. stupně nevyhovuje, neboť správní orgán otázku, zda použitý rychloměr byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, nijak neřeší, pouze konstatuje, že jím je, což je však závěr nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť nebylo provedeno žádné dokazování, ze kterého by „automatizace“ rychloměru vyplývala.
6. Správní orgán tedy sice konstatoval, že použitý rychloměr je „automat“, nicméně již neřešil, zda v takovém případě došlo ze strany obecní policie ke zveřejnění informace o zřízení stálého automatického technického systému obecní policií, a je proto nutné vycházet z toho, že tato podmínka splněna nebyla, a tedy nelze k výstupu z měření přihlížet, neboť se jedná o nepoužitelný důkaz podle § 51 odst. 1 správního řádu, neboť panuje pochybnost, zda byl získán v souladu s právními předpisy.
7. Správní orgán se nezabýval ani tím, zda bylo měření rychlosti prováděno obecní policií na úseku určeném Policií ČR a v součinnosti s ní, jakož ani tím, zda jeho účelem bylo zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Proto i v tomto ohledu je rozhodnutí I. stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a rovněž i z tohoto důvodu panuje pochybnost o důkazní použitelnosti výstupu z měření.
8. Žalobce dále namítá, že správní orgán pouze konstatoval, že v měřeném úseku platil rychlostní limit 50 km/h podle § 18 odst. 4 silničního zákona, nijak však tento závěr neprokázal a neodůvodnil (z výstupu z rychloměru či oznámení od obecní policie nelze o rychlostním limitu usuzovat, neboť rychloměr nebyl ověřen ke

zjišťování rychlostního limitu, tento údaj je zadáván operátorem, a jedná se tedy o podklady povahy úředního záznamu, tedy o nepoužitelné důkazní prostředky). K údajnému překročení rychlosti přitom mělo dojít na třídě Tomáše Bati, tj. ulice, která prochází napříč celým Zlínem, a žalobci je známo, že se na této ulici nachází rozdílné rychlostní limity.

9. Žalobce zastává názor, že v případě, že se měřený úsek nachází na ulici dlouhé několik kilometrů, a to na území krajského města, přičemž se jedná o tzv. dopravní tepnu, která má na různých místech různý rychlostní limit, měl by správní orgán v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla prokázat, že v úseku, kde mělo dojít k překročení rychlosti, skutečně platil údajně porušený rychlostní limit. Nelze ignorovat, že provozovatel vozidla nemusel být měření rychlosti přítomen, a nemusí mu tedy být rychlostní limit na daném místě znám.

II. Vady výroku

10. Dále žalobce namítá, že z výroku (ostatně ani z odůvodnění) nelze dovodit, že by správní orgán ukládal pokutu s ohledem na zákonná kritéria podle § 125e odst. 2 silničního zákona.
11. Rovněž namítá, že výrok je neurčitý, neboť není zřejmé, v jakém směru měl řidič žalobcova vozidla jet. Žalobce není ze Zlína a měřený úsek se nachází zhruba uprostřed města, není mu tedy zřejmé, kde se centrum Zlína nachází (nelze přehlédnout též atypický podlouhlý tvar tohoto města).

III. Pokuta

12. Správní orgán mj. uvedl, že nijak nepřihlédl k okolnostem údajného překročení rychlosti, neboť mu okolnosti nejsou známy. Žalobce namítá, že správní orgán měl podle § 50 odst. 3 a § 3 správního řádu povinnost zajistit tolik důkazů, aby mohl podloženě zvážit všechna zákonná kritéria pro výměru pokuty obsažené v § 125e odst. 2 silničního zákona. Pokud správní orgán uvádí, že mu okolnosti (jako např. hustota provozu, výhledové poměry, stav vozovky apod.) případu nejsou známy, měl správní orgán provést další dokazování, případně měl postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, a vycházet z toho, že okolnosti případu byly natolik polehčující, že odůvodňují pokutu na samé spodní hranici zákonné sazby. Správní orgán tedy vyměřil pokuty bez ohledu na jedno ze zákonných kritérií, a proto je uložená pokuta nezákonná.
13. Dále správní orgán uvedl, že přihlédl k tomu, že „*k porušení pravidel došlo v pracovní den, v době odpolední, kdy je hustota provozu vysoká*“. K tomu žalobce namítá, že se jedná o úvahu nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán neprokázal, že by v době měření byla vysoká hustota provozu, což je jediné, na čem záleží. Obvyklá hustota provozu je pro závažnost konkrétního překročení rychlosti zcela irelevantní.

14. Žalobce rovněž namítá, že samotná výměra pokuty je nepřezkoumatelná, neboť není zřejmé, jakou závažností správní orgán hodnotil jednotlivá (polehčující či přitěžující) kritéria, konečná výše pokuty se tak žalobci jeví jako dílo náhodného generátoru čísel, jelikož není zřejmé, jak správní orgán dospěl k tomu, že právě částka 3.800 Kč je adekvátní s ohledem všechny okolnosti daného případu (správní orgán rovněž nijak nepředestřel svou rozhodovací praxi a žalobce tak není schopen prověřit, zda byla dodržena zásada legitimního očekávání).

IV. Protiústavnost

15. Závěrem žalobce poukázal na to, že výkonná moc uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází z nepřípustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo byť nevinný, než nikdo“. To je přitom v přímém rozporu s tím, co judikuje Ústavní soud a NSS, srov. např. rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2As 46/2005- 55: „Pokud je jisté či vysoce pravděpodobné, že jedna z vícero konkrétních osob se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustila, avšak není na jisto postaveno, která z nich to byla, nelze za přestupek postihnout nikoho, třebaže pachatel přestupku se mezi uvedenými osobami zjevně nachází“.
16. Žalobce tedy namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
17. Ztotožnit se lze zejména s usnesením Senátu, ve kterém tento vyjádřil názor zpochybňující ústavní konformnost předmětné novely o provozu na pozemních komunikacích: „Jedním z hlavních argumentů odpůrce nového znění právní normy je fakt, že zákon neodpovídá jednomu z principů trestního práva obecně, tj. neodvratnosti sankce za spáchaný delikt. Sankce (pokuta) uložená provozovateli vozidla v rozporu s výše uvedeným principem nepostihne pachatele deliktu, nýbrž přenáší odpovědnost na osobu odlišnou od pachatele, jejíž zjištění je pro správní orgán snadnější“. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již nelze zahájit řízení o přestupku s jeho pachatelem, ačkoli by jeho vina mohla být snadno prokazatelná. Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona rovněž zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovena zákonem o silničním provozu.
18. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno).

19. Fakticky absolutní odpovědnost provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
 20. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí nevinny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.
 21. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona. Žalobce má proto za to, že aplikací ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.
 22. Dále žalobce poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 10 odst. 3 silničního zákona, proto žalobce navrhoval, aby soud řízení o této žalobě přerušil, dokud Ústavní soud o předmětném návrhu nerozhodne.
 23. Navrhoval proto, aby po provedeném řízení krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného včetně souvisejícího rozhodnutí I. stupně zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
 24. Dále se domáhal toho, aby soud zavázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.
 25. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s obsahem žaloby nesouhlasí, neboť má za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a že i způsob vedení řízení byl zcela v mezích jak správního řádu, tak i přestupkového zákona, jakož i zákona o silničním provozu.
- I. Nepřezkoumatelnost**
26. Žalobce v žalobě namítá, že správní orgán nijak neřeší otázku, zda použitý rychloměr byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, pouze konstatuje, že jím je, což je však závěr nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť nebylo provedeno žádné dokazování, ze kterého by „automatizace“ rychloměru vyplývala. K tomu žalovaný uvedl, že tato skutečnost byla uvedena v Oznámení správního deliktu zaslaným správnímu orgánu Městskou policií č. j. 2016/023139 ze dne 2. 5. 2016, kde bylo mimo jiné uvedeno, že přílohu tvoří certifikát měřícího zařízení Camea, které je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, přičemž tato skutečnost byla prokázána důkazem založeným ve správním spise, a to ověřovacím listem č. 8012-OL-70199-15 předmětného měřícího zařízení CAMEA, kde se uvádí, že uvedený rychloměr byl umístěn v měřícím vozidle Vzhledem k tomu, že žalobce nevznese ve správním ani odvolacím řízení jakoukoliv důvodnou pochybnost, považoval správní orgán i žalovaný daný závěr za prokázaný. Žalovaný jen poznamenává, že důvodnou pochybnost nevznáší žalobce ohledně použitého rychloměru, že by se v daném případě nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy ani nyní, přičemž svoje tvrzení ani ničím nedoložil.
 27. Dále žalobce v žalobě namítá, že správní orgán tedy sice konstatoval, že použitý rychloměr je „automat“, nicméně již neřešil, zda v takovém případě došlo ze strany

obecní policie ke zveřejnění informace o zřízení stálého automatického technického systému obecní policií, je proto nutné vycházet z toho, že tato podmínka splněna nebyla, a tedy nelze k výstupu z měření přihlížet, neboť se jedná o nepoužitelný důkaz podle § 51 odst. 1 správního řádu, neboť panuje pochybnost, zda byl získán v souladu s právními předpisy. Žalovaný k tomu uvádí, že tato informace je uveřejněna na webové stránce Městské policie Zlín, tj. na www.mpzlin.cz v sekci s názvem pro občany a s nadpisem úseky pro měření rychlosti, přičemž daný výčet obsahuje i místo měření (Centrum, třída Tomáše Bati), na němž měl být právě spáchán správní delikt žalobcem, z čehož žalovaný dovozuje, že informace zveřejněná pomocí webových stránek je všeobecně známá, a jako takovou není nutné ani smysluplné ji dokazovat.

28. V žalobě pak dále žalobce namítá, že správní orgán se nezabýval ani tím, zda bylo měření rychlosti prováděno obecní policií na úseku určeném Policií ČR a v součinnosti s ní. K tomu žalovaný uvádí, že i tato skutečnost vyplývá z výše uvedené webové stránky, kde je výslovně uvedeno, že „Městská policie Zlín v rámci dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích také provádí měření rychlosti vozidel. V souladu s platnou legislativní úpravou tuto činnost MP Zlín vykonává výhradně na místě určených Policií ČR“.
29. Dále v žalobě žalobce namítá, že správní orgán pouze konstatuje, že v měřeném úseku platil rychlostní limit 50 km/h podle § 18 odst. 4 silničního zákona, nijak však tento závěr neprokázal a neodůvodnil. K tomu žalovaný uvádí, že správní orgán tento závěr pouze nekonstatoval, ale prokázal na základě dokazování provedeného ve správním řízení, kde bylo na základě listinného důkazu zaslaného správnímu orgánu Městskou policií Zlín, založeno ve spise na str. 2, který obsahoval dvě fotografie ze změřeného vozidla žalobce, jímž měla být překročena dovolená rychlost, zjištěno, že z uvedených fotografií bylo prokázáno, že v místě měření byla max. dovolená rychlost ve výši 50 km/h. V daném případě se jedná o úsek v obci, a proto je i logické, že v daném případě platila obecná úprava dle § 18 odst. 4 silničního zákona. Ve správním ani odvolacím řízení nebyla vznesena námitka žalobce, že v daném úseku v době spáchání správního deliktu, došlo ke změně obecné právní úpravy, a proto správní orgán ani žalovaný neměli jakoukoliv důvodnou pochybnost o výši dovolené rychlosti v měřeném úseku v takové výši, jak byla uvedena v listinném důkazu doloženém Městskou policií Zlín.

II. Vady výroku

30. V žalobě žalobce pak namítá, že výrok je neurčitý, neboť není zřejmé, v jakém směru měl řidič žalobcova vozidla jet s tím, že žalobce není ze Zlína a měřený úsek se nachází zhruba uprostřed města, není mu tedy zřejmé, kde se centrum Zlína nachází. K tomu žalovaný uvádí, že v daném případě se jedná o naprosto lichou námitku, protože místo spáchání správního deliktu už ani podrobněji být specifikováno nemůže. Ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu je jasně napsáno, že bylo změřeno vozidlo jedoucí začínající náměrným bodem v blízkosti budovy č. p. 6249 a končící náměrným bodem v blízkosti budovy č. p. 6228 na třídě Tomáše Bati ve Zlíně, přičemž kdokoliv si může pomocí internetových map ověřit trasu vozidla, po níž jelo, a shodně zjistí, že uvedené body, tj. začátek a konec, směřují do centra Zlína, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. –

III. Pokuta

31. V žalobě dále žalobce namítá, že výše uložené sankce byla správním orgánem nedostatečně zdůvodněna, k tomu žalovaný uvádí, že správní a odvolací orgán

v odůvodnění rozhodnutí o výši sankce postupovali v souladu se zákonem, kdy uvedli, že sankci 3.800 Kč zhruba v polovině zákonného rozpětí, která je 2.500 Kč až 5.000 Kč, uložili právě proto, že žalobce překročil dovolenou rychlost v obci o 33 km/h, což mohlo vážně ohrozit bezpečnost a plynulost silničního provozu, proto např. při vzniku nenadálé překážky je při vyšší rychlosti mnohem delší brzdná dráha a může takový incident způsobit mnohem závažnější majetkovou škodu a nemajetkovou újmu především s ohledem na možné způsobení velmi závažných zdravotních následků či dokonce smrtelných úrazů. Vzhledem k výši překročení dovolené rychlosti nemohla být žalobci uložena pokuta na spodní hranici, ale bylo správním i odvolacím orgánem pozitivně přihlédnuto k tomu, že porušení pravidel silničního provozu se obešlo bez následků, a proto nebylo přistoupeno k uložení pokuty v horní polovině. Správní orgán se zabýval i okolnostmi spáchání projednávaného správního deliktu, kdy uvedl, že tento byl spáchán v odpoledních hodinách, kdy je větší hustota provozu. Žalovaný uvádí, že tuto skutečnost není potřeba dokazovat, protože je to obecně známý fakt a v hustším provozu při nezvládnutí vozidla při nenadálém incidentu bude ohroženo více účastníků silničního provozu. Ostatní okolnosti spáchání daného správního deliktu správní orgán nezkoumal, protože není účelem ani smyslem řízení o správním deliktu zjišťovat všechny okolnosti, protože se jedná o řízení, jehož cílem je rychlé a snadné projednání, přičemž správní delikt je založen na objektivní odpovědnosti, a proto se nezkoumá ani způsob jeho spáchání.

IV. Protiústavnost

32. Dále žalovaný uvádí, že mu nepřísluší vyjadřovat se k ústavní konformitě správního deliktu provozovatele vozidla, neboť rozpor s ústavními předpisy může vyslovit pouze Ústavní soud. Žalovaný však nepředpokládá, že by Ústavní soud ustanovení upravující tento správní delikt zrušil pro jejich rozpor s ústavním pořádkem ČR. Posouzení důvodnosti této námitky žalovaný ponechává na uvážení soudu. K věci pak uvedl několik poznámek. Sdělil, že provozování vozidla je v drtivé většině případů (není-li prokázán opak) spjato s jeho vlastnictvím (§ 2929 občanského zákoníku) nebo eventuálně držbou vozu, který je např. leasingově pronajímán. Proto bude možné na provozování vozidla v silničním provozu vždy aplikovat zásadu „vlastnictví zavazuje“, což zdůrazňuje i Listina základních práv a svobod. Ta vlastnické právo chápe i jako odpovědnost vlastníka vůči společnosti. Podle Ústavního soudu celý ústavní systém „vychází z principu, že vlastnictví zavazuje a je omezeno zákonem chráněnými obecnými zájmy (čl. 11 odst. 3 Listiny) a z možnosti státního zásahu do úpravy vlastnických práv ve veřejném, resp. obecném zájmu“. (náleze ze dne 15. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 15/99; publ. pod č. 38 Sv. 17 SbNU 263; 80/2000 Sb.). Z uvedeného vyplývá, že vlastnické právo požívá ústavní ochrany; není však vyloučeno ani omezení vlastnického práva v případech, kdyby jeho výkon byl v rozporu s jinými hodnotami, na jejichž ochranu čl. 11 Listiny pamatuje.
33. Není nutné se zabývat úvahami ve smyslu omezení vlastnického práva, ale právě dopady vlastnictví nebo držby věci jako takových na okolí. Motorová vozidla mají zvláštní povahu, jíž je třeba respektovat a vztahy k nim upravit tak, aby jejich provozování neporušovalo důležité společenské zájmy, mezi něž patří především bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Takový zájem bude vždy stát výše, než individuální zájem provozovatele vozidla na tom, aby případné svévolné jednání osoby, jíž vozidlo světil, nešlo k jeho tíži.
34. K námitce žalobce se žalovaný konkrétně vyjádřil tak, že v žádném případě nepovažuje objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za nesplnitelnou povinnost. Každý provozovatel vozidla je nadán svobodnou vůlí a je pouze na jeho rozhodnutí, komu dané vozidlo půjčí. Vyjádření, že daného řidiče může pouze poučit, že má

dodržovat pravidla silničního provozu je silně alibistické, protože v daném případě, jak bylo řečeno, vlastnictví zavazuje a provozoval vozidla je odpovědný za protiprávní jednání spáchané vozidlem jím provozovaným, navíc v daném případě se jedná o soukromoprávní vztah, např. výpůjčka, ať sjednaná ústně či písemně a provozovatel vozidla má soukromoprávní nástroje, aby uloženou pokutu vymáhal po skutečném řidiči vozidla.

35. K další námitce uvedené pod bodem 23 žaloby žalovaný uvedl, že v daném případě se jedná o zcela běžný institut práva, objektivní odpovědnost za škodu, který byl upraven již ve zrušeném občanském zákonu v jeho ust. § 420a, a v žádném případě se nejedná o kriminalizaci osob a porušení presumpce nevin, protože výrokem o spáchání správního deliktu se neříká, že protiprávního jednání se dopustil žalobce, ale pouze, že je odpovědný za to, že prostřednictvím vozidla, jehož je provozovatel, byl spáchán správní delikt, přičemž je v jeho moci ovlivnit, zda bude půjčovat dané vozidlo či nikoliv a komu. Provozovateli vozidla osobní postih ve formě zápisu bodů nebo záznamu do evidenční karty nehrozí a pokutu – finanční škodu může vymáhat v rámci soukromoprávního řízení po osobě, které vozidlo zapůjčil.
36. S ohledem na vše shora uvedené žalovaný namítal, aby soud žalobu zamítl, neboť není důvodná.
37. Z připojených správních spisů soud zjistil pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti. 2. 5. 2016 oznamovala Městská policie Zlín Magistrátu města Zlín spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla, kdy provozovatelem vozidla je A. C., s.r.o., se sídlem Protiprávní jednání spočívalo v tom, že řidič výše uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci tím, že v úseku s limitem 50 km/h, jel průměrnou rychlostí 86 km/h. Při zohlednění možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h mu tedy byla naměřena průměrná rychlost 83 km/h. Doba a místo protiprávního jednání je uvedeno – 28. 4. 2016 v 13:39 hod. třída Tomáše Bati, Zlín, Díly, směr Centrum, výjezdní pruh 1, GPS šířka 49,2254628, GPS délka 17,6839006.
38. Protiprávní jednání bylo kvalifikováno jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění.
39. Jako přílohy byl přiložen certifikát měřicího zařízení Camea, které je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, fotodokumentace, protokol o naměřené rychlosti.
40. Skutečně součástí tohoto Oznámení správního deliktu jsou fotografie, na nichž je vymezeno datum i čas 28. 4. 2016, 13:38:32, místo Zlín, třída Tomáše Bati, Díly, směr Centrum, výjezd pruh 1, povolená rychlost 50 km/h, registrační značka vozidla, která je na fotografiích čitelná, a to, dále pak ověřovací list č. 8012-OL-70199-15, z něhož bylo zjištěno, že se jednalo o silniční rychloměr, výrobce Camea, výrobní číslo rychloměru CAM 60002172, kdy ověření bylo provedeno u tohoto měřicího zařízení 21. 7. 2015. Jedná o digitální etanolový rychloměr výrobce Camea, Brno, který byl umístěn v měřicím vozidle a platnost ověření, jak uvedeno, končí dne 20. 7. 2016.
41. Dne 17. 5. 2016 Magistrát města Zlín, odbor občansko-správních agend zasílá provozovateli uvedeného vozidla dle ust. § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů výzvu (A. C., s.r.o., zasláno do datové schránky) jako provozovatele motorového vozidla k uhrazení částky 1.300 Kč do 15 dnů od doručení výzvy. Tuto výzvu zasílá na základě postoupeného spisového materiálu Městské policie Zlín, z níž bylo zjištěno a řádně zadokumentováno spáchání přestupku

ze dne 28. 4. 2016 ve 13:39 hod. ve Zlíně, na místě třída Tomáše Bati, Díly, směr Centrum, výjezd, pruh 1 (uvedena GPS šířka i GPS délka) při řízení motorového vozidla reg. zn. řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, neboť mu byla Městskou policií Zlín, kamerovým systémem zn. CAMEA, naměřena průměrná rychlost jízdy 86 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší průměrná rychlost jízdy naměřena rychlost 83 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h tak překročil nejméně o 33 km/h. Uvedeno, že správní orgán má ve věci výše uvedeného jednání k dispozici fotodokumentaci pořízenou v rámci automatizovaného kamerového systému. Blíže nezjištěný řidič tímto jednáním, jak uvedeno, porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

42. V poučení této Výzvy pak bylo uvedeno mimo jiné, že neuhradí-li provozovatel vozidla nejpozději v den splatnosti určenou částku, a ani nesdělí Magistrátu města Zlín údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, bude Magistrát města Zlína pokračovat v šetření přestupku. Nezjistí-li však do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určité osobě, věc přestupku odloží podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a zahájí řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, pro porušení ust. § 10 odst. 3 tohoto zákona, kdy provozovatel vozidla je povinen zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. V tomto řízení, které bude případně vedeno v souladu s ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, je možné uložit pokutu až do výše 10.000 Kč. Dále uvedeno, že provozovatelem vozidla podle § 2 písm. b) zákona o silničním provozu je vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu.
43. Dále se ve spise nachází Plná moc, kterou udělil A. C., s.r.o., v daném správním řízení společnosti Plná moc byla udělena dne 17. 5. 2016.
44. Zmocněnec pak sdělil osobní údaje potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla, kdy uvedl, že vozidla provozované A. C., s.r.o. řídil v předmětný čas uvedený ve výzvě pan F. S., nar., trvale bytem, doručovací adresa, zaměstnanec společnosti Uvedeno, že v případě potřeby poskytne provozovatel vozidla správnímu orgánu součinnost v požadovaném rozsahu.
45. Dne 7. 6. 2016 Magistrát města Zlína požádal Úřad práce ČR o součinnost ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona o uvedl, že dle vyjádření provozovatele motorového vozidla, s nímž mělo dojít ke spáchání přestupku, se tohoto protiprávního jednání měl dopustit pan F. S., nar., trvale bytem, doručovací adresa:, přičemž výše jmenovaný má být aktuálně zaměstnancem společnosti, což vyplývá z tvrzení zmocněnce provozovatele vozidla, kterým je právě uvedený zaměstnavatel.
46. Magistrát města Zlína žádal úřad práce o sdělení, zda výše uvedená osoba je evidována v databázi cizích státních příslušníků evidovaných na území ČR.
47. Úřad práce na tento dotaz odpověděl tak, že výše uvedené osoba v databázi úřadu práce cizích státních příslušníků evidovaných na území ČR není.
48. 7. 6. 2016 předvolal Magistrát města Zlína pana Fabiana k podání vysvětlení, a to na adresu
49. Na tuto adresu se nepodařilo jmenovanému doručit, zásilka se vrátila zpět se sdělením pošty – nevyzvednuto, adresát nemá poštovní schránku.

50. Dále se ve spise nachází úřední záznam, který sepsala oprávněná úřední osoba Mgr. M. M., referent dopravních přestupků Magistrátu města Zlín, kdy uvedeno, že dotazem do registru řidičů bylo zjištěno, že osoba F. S., nar., trvale bytem, neprochází evidencí řidičů na území ČR, resp. nemá na území ČR záznam v kartě řidiče.
51. 5. 8. 2016 pod č. j. MMZL 093581/2016 vydal Magistrát města Zlína, odbor občansko-správních agend Příkaz, v jehož výroku uvedeno, že právnická osoba A. C., s.r.o., IČ: (dále jen provozovatel) se dopustil správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. zn., v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 28. 4. 2016 v 13:39 hod. v úseku měření rychlosti vozidel automatizovaným silničním rychloměrem ve Zlíně na silnici I. třídy č. 49 na třídě Tomáše Bati, v levém jízdním pruhu, ve směru jízdy na centrum města Zlína, začínajícím náměrným bodem v blízkosti budovy č. p. 6249 a končícím náměrným bodem v blízkosti budovy č. p. 6228, při řízení motorového vozidla reg. zn., nezjištěný řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, neboť mu byla Městskou policií Zlín, kamerovým systémem zn. CAMEA, používaným bez obsluhy, naměřena průměrná rychlost jízdy 86 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší průměrná rychlost jízdy naměřena rychlost jízdy 83 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km /h tak překročil nejméně o 33 km/h. Tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Toto porušení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Porušením pravidel nemělo za následek dopravní nehodu.
52. Za spáchání výše uvedeného správního deliktu se v souladu s ust. § 125f odst. 3 ve vazbě na ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, ukládá provozovateli pokuta ve výši 3.800 Kč a dále byl zavázán k povinnosti nahradit náklady správního řízení v částce 1.000 Kč.
53. V odůvodnění mimo jiné uvedeno, že v daném případě se jedná o porušení povinnosti řidiče, ke kterému došlo překročením nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem, které vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. Správní orgán má ve věci předmětného výše uvedeného jednání k dispozici výstup z automatizovaného kamerového systému, na němž je v listinné podobě zaznamenáno vozidlo, které překročilo povolenou rychlost, datum, čas a místo spáchání přestupku, naměřená rychlost a povolená rychlost v daném úseku. Součástí spisového materiálu je také fotografie pořízená kamerovým systémem, na níž je zachycena podoba řidiče.
54. Ze spisového materiálu vyplynulo, že provozovatelem výše uvedeného motorového vozidla byla společnost A. C., s.r.o., IČ: Správní orgán zmiňovaného provozovatele v souladu s ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu písemností ze dne 17. 5. 2016 vyzval k uhrazení určené částky, a to v termínu do 15 dnů od obdržení výzvy. V uvedené lhůtě mohl provozovatel správnímu orgánu sdělit iniciály řidiče, který předmětný přestupek spáchal, což by správní orgán považoval za podání vysvětlení. Uvedená písemnost byla zaslána prostřednictvím datové schránky, přičemž provozovateli byla doručena dne 17. 5. 2016, a to přečtením.
55. 1. 6. 2016 byla správnímu orgánu prostřednictvím elektronické pošty opatřené uznávaným podpisem doručena „Plná moc“, kterou provozovatel zmocňuje společnost k zastupování ve správním řízení vedeném u Magistrátu města Zlína. Současně

bylo správnímu orgánu doručeno sdělení zmocněnce, v němž uvádí, že v době spáchání přestupku předmětné vozidlo řídil pan F. S., nar., trvale bytem, doručovací adresa:, zaměstnanec společnosti, IČ:, který přebírá písemnosti na adrese:

56. Správní orgán dotazem do registru obyvatel zjistil, že výše uvedená osoba není evidována v evidenci obyvatel. Dále dotazem do registru řidičů zjistil, že výše uvedená osoba nemá na území ČR záznam v kartě řidiče.
57. Správní orgán na základě sdělení zmocněnce provozovatele předvolal písemností ze dne 7. 6. 2016 pana F. S. k podání vysvětlení, přičemž písemnost adresoval na zmocněncem uvedenou adresu, tedy, Na uvedené adrese však provozovatelem sdělený řidič písemnost ve stanovené lhůtě nepřebíral, písemnost se správnímu orgánu vrátila zpět s poznámkou zaměstnance České pošty, s. p.: „nevyzvednuto, adresát nemá domovní schránku“.
58. Součástí spisového materiálu je dále sdělení z Oddělení aktivní politiky zaměstnanosti Generálního ředitelství Úřadu práce ČR, že tuto osobu v databázi cizích státních příslušníků zaměstnaných na území ČR Úřad práce neeviduje.
59. Správnímu orgánu je známo, že pan F. S., nar., je sdělen ještě u dalších správních řízení jiných provozovatelů, a to vedených u Magistrátu města Zlína.
60. Na základě výše uvedeného správní orgán dospěl k závěru, že se může jednat o účelové sdělení řidiče, tedy sděleným řidičem je osoba, jejíž totožnost nelze spolehlivě určit nebo ověřit, neboť zmocněnec sdělil řidiče, který na jím uvedené adrese písemnosti nepřebírá, není evidován v databázi cizích státních příslušníků zaměstnaných na území ČR, přestože zmocněnec uvedl, že je výše jmenovaná osoba jejich zaměstnancem, což vyjádření zmocněnce znevěrohodňuje.
61. Na základě výše uvedeného správní orgán konstatoval, že dal provozovateli možnost sdělit řidiče, nicméně jeho vyjádření není možno považovat za takové, aby na jeho základě bylo možno konkrétního řidiče dohledat. Údaje poskytnuté zmocněncem směřují k osobě, která figuruje ve více správních řízeních vedených u Magistrátu města Zlín, a navíc se jedná o osobu, která nepřebírá písemnosti a správní orgán proto nemá možnost jednoznačně a spolehlivě určit řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Údaje uvedené zmocněncem navíc směřují k osobě, která není evidována v databázi cizích státních příslušníků zaměstnaných na území ČR, přestože dle sdělení zmocněnce se má jednat o zaměstnance této společnosti.
62. Správní orgán je toho názoru, že osoba, která byla provozovatelem sdělena, nemá možnost hájit účinně svá práva za předpokladu fikce doručení, neboť správnímu orgánu není její adresa skutečného pobytu známa, neboť na zmocněncem uvedené doručovací adrese jmenovaný písemnosti nepřebírá.
63. Správní orgán proto uplatnil objektivní odpovědnost provozovatele vozidla a má za to, že provozovatel se dopustil správního deliktu. Je totiž na jeho zodpovědnosti, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.
64. V ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je uvedeno: „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
65. V ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se stanoví: „Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“.
66. Povinností řidiče v daném případě bylo respektovat nejvyšší povolenou rychlost v obci.

67. Podle ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud:
- a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
 - b) porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle citovaného zákona,
 - c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
68. V daném případě byly všechny uvedené znaky naplněny, kdy porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, jednání řidiče vykazuje znaky přestupku a porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu.
69. K odpovědnosti za tento správní delikt se nevyžaduje jakákoliv forma zavinění a jedná se o tzv. objektivní odpovědnost, kdy ostatní zákonné znaky správního deliktu jsou v daném případě naplněny. Pro naplnění skutkové podstaty tohoto správního deliktu je tedy otázka zavinění zcela bez významu. Odpovědnost za tento správní delikt provozovatele vozidla je založena na principu objektivní odpovědnosti, tedy odpovědnosti za výsledek, bez ohledu na zavinění, kdy výsledkem bylo nesplnění povinnosti provozovatele vozidla, který nezajistil, aby při užití jeho motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
70. Z hlediska právní kvalifikace je nutno protiprávní jednání kvalifikovat jako správní delikt provozovatele vozidla, za který se uloží pokuta stejná, jakoby se ukládala za spáchaný přestupek neznámým řidičem ve správním řízení. V tomto případě je stanovena pokuta od 2.500 Kč do 5.000 Kč. Na základě toho, že správní řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti provozovatele vozidla, byla provozovateli v souladu s ust. § 79 odst. 5 správního řádu a podle ust. § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení stanovena povinnost nahradit náklady správního řízení, a to v částce 1.000 Kč.
71. Vzhledem k tomu, že správní orgán nepovažuje za nutné provádět k objasnění tohoto správního deliktu další úkony a považuje skutkové zjištění správního deliktu za dostatečné, bylo rozhodnuto ve zkráceném příkazním řízení dle ust. § 150 správního řádu.
72. K předmětnému správnímu deliktu správní orgán uvádí, že tento byl zapříčiněn v souvislosti s chováním a jednáním nezjištěného řidiče, který překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h. Správní orgán spatřuje závažnost tohoto jednání v tom, že s rostoucí rychlostí výrazně roste nebezpečí dopravní nehody a tím i ohrožení ostatních účastníků provozu na pozemní komunikaci. Řidič vnímá okolí rozostřeně a začíná se soustředit na vzdálenější předměty před vozidlem. Je tedy méně soustředěný na případné náhlé změny v okolí vozovky těsně před vozem, kdy může nedostatečně reagovat např. na neposlušné dítě nebo chodce, který chce přejít vozovku. Úměrně zvyšující se rychlosti se taktéž prodlužuje brzdná dráha vozidla, překročením rychlosti tedy může dojít až k tragické dopravní nehodě, neboť řidič

nemusí včas zabrzdit své vozidlo. Z uvedeného hlediska hodnotí správní orgán jednání řidiče za poměrně závažné.

73. Při určení výše pokuty provozovateli přihlédl správní orgán k závažnosti správního deliktu, ke způsobu jeho spáchání, k jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Správní orgán uvádí, že v souvislosti se správním deliktem nedošlo k žádné majetkové újmě, k žádnému ohrožení nebo k újmě na zdraví. Došlo k situaci, kdy se řidič motorového vozidla dopustil přestupku a provozovatel svým přístupem k věci umožnil, aby nedošlo k jeho potrestání. Správní orgán totiž osobu řidiče v době spáchání přestupku nemohl zjistit jiným způsobem než právě vyjádřením provozovatele vozidla, resp. sdělením údajů vedoucím k jednoznačnému určení řidiče vozidla, které by bylo možno ověřit. Správnímu orgánu tedy nezbylo než samotný přestupek odložit a uplatnit objektivní odpovědnost provozovatele vozidla. Správní delikt byl tedy spáchán porušením právní povinnosti stanovené zákonem právě provozovatelem vozidla. Následek deliktu byl takového charakteru, kdy byl poškozen zájem společnosti, kterým je ochrana bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. K okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán, správní orgán žádným způsobem nepřihlédl, neboť okolnosti mu nejsou známy. Při úvaze o sankci dospěl správní orgán k závěru, že vzhledem k naměřené rychlosti vozidla řízeného neznámým řidičem je možno provozovateli uložit sankci, která se pohybuje v horní polovině možného zákonného rozpětí. Uvedenou sankci považuje správní orgán z hlediska preventivního a výchovného za dostačující. Správní orgán je toho názoru, že uložená sankce je úměrná charakteru správního deliktu, v čemž zohledňuje jak společenskou nebezpečnost a závažnost pochybení provozovatele, tak míru zavinění, za níž došlo k porušení zákona o silničním provozu, neboť k porušení pravidel došlo v pracovní den, v době odpolední, kdy je hustota provozu vysoká.
74. Proti tomuto Příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce odpor, ten žádným způsobem neodůvodnil.
75. Magistrát města Zlína pak po podání odporu předvolal provozovatele vozidla k ústnímu jednání, a to prostřednictvím zmocněnce na 27. 10. 2016.
76. K tomuto ústnímu jednání se provozovatel vozidla ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili, a proto bylo jednáno v jejich nepřítomnosti.
77. K důkazu byl přečten celý dosavadní spisový materiál správního orgánu.
78. 9. 12. 2016 pak Magistrát města Zlín, odbor občansko správních agend č. j. MMZL 149390/2016 vydal rozhodnutí, jehož výrok totožný s výrokem Příkazu.
79. Pokud jde o odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, toto je rovněž totožné s odůvodněním rozhodnutí Příkazu.
80. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, a to prostřednictvím zmocněnce, když uvedl pouze, že napadá rozhodnutí v plném rozsahu. Žádné důvody podání odvolání uvedeny nebyly.
81. Proto Magistrát města Zlína dne 30. 1. 2017 vyzval provozovatele vozidla prostřednictvím jeho zmocněnce k odstranění nedostatků podání, když uvedl, že

odvolání trpí absencí náležitostí odvolání dle ust. § 82 odst. 2 správního řádu, a to z toho důvodu, že neobsahovalo vlastnoruční podpis, příp. uznávaný podpis, opatřený kvalifikovaným certifikátem osoby, která toto podání učinila, bylo zasláno prostřednictvím elektronické pošty, aniž by bylo opatřeno uznávaným podpisem a dále v něm není uvedeno, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo. Uvedeno, že v případě, že není uvedeno, v jakém rozsahu je odvolání napadáno, může mít správní orgán za to, že odvolatel se domáhá zrušení celého napadeného rozhodnutí, ovšem ostatní náležitosti odvolání musí být doplněny.

82. Uvedeno dále, že nedostatky podaného odvolání může odstranit odvolatel do 5 dnů od doručení této výzvy buďto písemně, případně také ústně do protokolu u podepsaného správního orgánu v budově Magistrátu města Zlína, a to v úřední dny pondělí a středa od 8:00 do 17:00 hod. Pokud bude jmenovaný chtít využít k osobnímu jednání jiný termín, nechť si jej dohodne předem na č. telefonu, který byl uveden. Uvedeno dále, že doplní-li odvolatel odvolání tak, jak je uvedeno výše, bude na něj pohlíženo správním orgánem tak, jako by bylo podáno řádně a včas. Tato výzva je zaslána pouze zmocněnci, kterého si provozovatel zvolil a je pouze na zmocněnci, aby tento v rámci hájení práv svého klienta jej o tomto úkonu informoval.
83. Přestože byla tato výzva doručena zmocněnci řádně a včas, na tuto výzvu nebylo žádným způsobem reagováno, a proto správní orgán I. stupně spis předložil odvolacímu orgánu.
84. Ten pak rozhodl dne 26. 4. 2017 pod č. j. KUZL/12740/2017, sp. zn. KUSP/12740/2017/DOP/Pe tak, že v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání právnické osoby A. C., s.r.o. zamítl a rozhodnutí správního orgánu ze dne 9. 12. 2016 potvrdil.
85. V odůvodnění uvedeno, že správního deliktu se dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu dopustí právnická nebo fyzická osoba tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dle § 125f odst. 2 uvedeného zákona právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem.
86. Ust. § 18 odst. 4 téhož zákona normuje, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla nejvýše 80 km/h.
87. Z oznámení správního deliktu městskou policií bylo zjištěno, že dne 28. 4. 2016 v 13:39 hod. ve Zlíně na třídě Tomáše Bati GPS šířka: 49'2254628, GPS délka: 17,6839006 bylo změřeno vozidlo s RZ a byla naměřena průměrná rychlost

86 km/h, přičemž při zohlednění možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h byla naměřena minimální průměrná rychlost 83 km/h. Vozidlo bylo změřeno v obci, kde dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu je dovolená maximální rychlost 50 km/h, z čehož plyne, že dovolená rychlost byla překročena minimálně o 33 km/h, čímž vzniklo podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Provozovatelem tohoto vozidla byla společnost A. C., s.r.o. Tyto údaje potvrzují i doložené fotografie z měřicího zařízení, které byly ve správním řízení při ústním jednání provedeny jako důkaz, a ze kterých je patrné, že bylo skutečně dne 28. 4. 2016 v 13:38 hod., na uvedených GPS souřadnicích ve Zlíně, na třídě Tomáše Bati změřeno vozidlo s RZ, které jelo rychlostí 86 km/h, přičemž dovolená rychlost je v daném úseku v obci maximálně 50 km/h. Ve správním spise je založený ověřovací list č. 8012-OL-70199-15 k rychloměru CAM60002172, kterým bylo provedeno měření, a který dokládá, že daný rychloměr má platné ověření, a že do dne 20. 7. 2016, tj. v době spáchání skutku byl platně ověřen. Na základě těchto řádně zjištěných a vyhodnocených skutečností bylo bez jakýchkoliv pochyb prokázáno, že s vozidlem RZ ve Zlíně na třídě Tomáše Bati, byla dne 28. 4. 2016 v 13:39 hod. překročena nejvyšší dovolená rychlost minimálně o 33 km/h, čímž bylo porušeno ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a spáchán přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 uvedeného zákona. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo zjistit řidiče vozidla, nemohl být daný protiprávní skutek projednán jako přestupek, a tak bylo dále zkoumáno, zda byly naplněny skutkové znaky správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní i odvolací orgán shodně dospěli k tomu, že skutková podstata uvedeného správního deliktu naplněna byla, protože porušení pravidel silničního provozu dle § 10 uvedeného zákona bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, vykazovalo znaky přestupku a porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Odpovědnost za spáchání tohoto deliktu je dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti, tj. bez ohledu na zavinění, má provozovatel vozidla, kterým byla v uvedené době společnost A. C., s.r.o. Na základě výše uvedeného byl v souladu s § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

88. Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu se za správní delikt podle odst. 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřevyší 10.000 Kč. Dle § 125c odst. 5 písm. f) uvedeného zákona se za přestupek uloží pokuta od 2.500 Kč do 5.000 Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. f) bodu 3, 5, 6, 8 a 9 písm. g) a i) a podle odst. 4. Dle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán a dle téhož ust. odst. 5 na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt dle § 125f.
89. Odvolací orgán přezkoumal i výrok o uložení pokuty a zjistil, že pokuta ve výši 3.800 Kč byla odpovědně osobě uložena v souladu se zákonem, přičemž bylo správním orgánem přihlédnuto k závažnosti správního deliktu, kdy závažnost takového jednání je nemalá, protože překročení dovolené rychlosti v obci o 33 km/h může vážně ohrozit bezpečnost a plynulost silničního provozu, např. při vzniku

nenadálé překážky je při vyšší rychlosti mnohem delší brzdná dráha a může takový incident způsobit mnohem závažnější majetkovou škodu a nemajetkovou újmu především s ohledem na možné způsobení velmi závažných zdravotních následků či dokonce smrtelných úrazů. Dále bylo přihlédnuto ke způsobu spáchání správního deliktu, jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Správní delikt je založen na objektivní odpovědnosti, a proto odvolací orgán nehodnotil způsob jeho spáchání, přičemž ve prospěch odpovědné osoby bylo přihlédnuto k tomu, že jeho následkem nebyla způsobena majetková škoda ani škoda na zdraví. Vzhledem k tomu správní orgán odpovědné osobě uložil pokutu v polovině zákonného rozpětí. Výše uložené pokuty splňuje svým rozsahem kromě své preventivní, sankční a výchovné funkce i zásadu legitimního očekávání obsaženou v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, kdy správní orgán má dbát, aby případné řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

90. Posouzení věci krajským soudem.

91. Žaloba není důvodná.

92. Po prostudování obou správních spisů soud dospěl k závěru, že žaloba žalobce důvodná není. Neztotožňuje ani s jednou z námitek, které žalobce uvedl pod body I. až IV. ve své žalobě.

93. Soud dospěl k závěru, pokud jde o námitku I., že rozhodnutí žalovaného ani správního orgánu I. stupně není nepřezkoumatelné, i soud má za zcela jednoznačně prokázáno, že porušení pravidel silničního provozu bylo skutečně zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, tedy tzv. „automat“. Tato skutečnost zcela jednoznačně vyplývá ze spisu Městské policie Zlín č. j. 2016/023139, a to přímo již z Oznámení správního deliktu, i ověřovacího listu č. 8012-OL-70199-15, z něhož vyplývá, že uvedený „automat“ je umístěn v měřícím vozidle registrační značky ve Zlíně na třídě Tomáše Bati – Díly, směr centrum, takže soud neví, jaké další důkazy by měly být prováděny ohledně toho, že měření bylo provedeno a překročení rychlosti zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy.

94. Soud uvádí, že tato námitka důvodná není, neboť skutečnosti uváděné správními orgány byly bezpečně zjištěny.

95. Soud také nepochybně tu skutečnost, že měření rychlosti vozidel bylo prováděno obecní policií na úseku určeném Policií ČR, a to v součinnosti s ní, tak jak ukládá ust. § 79a silničního zákona. Vyplývá to z písemného vyjádření žalovaného, kde se uvádí, že skutečnost, které úseky jsou určeny k měření rychlosti vozidel Policií ČR, tedy kde měření může být prováděno, vyplývá z webové stránky Městské policie Zlín v sekci s názvem pro občany a s nadpisem pro úseky pro měření rychlosti, když v daném výčtu je i místo měření (centrum, třída Tomáše Bati), takže i soud má za to, že skutečnost je jednoznačně daná, nepochybně ji, není důvodu nevěřit, že tomu tak je, když každý občan si na webových stránkách Městské policie Zlín může zjistit tu skutečnost, které úseky jsou určeny pro měření rychlosti ve městě Zlín a mezi nimi se nachází i úsek, v němž v tomto konkrétním případě byla měřena rychlost vozidla, jejímž provozovatelem je žalobce.

96. Tedy ani tato žalobní námitka důvodná není.

97. Žalobce pak namítal, že v měřeném úseku na třídě Tomáše Bati, která se táhne v podstatě celým středem Zlína, jsou na různých úsecích různé povolené rychlosti. Žalobce tuto skutečnost naprosto ničím nedokládá a z vyjádření žalovaného vyplývá, že jednoznačně maximálně dovolená rychlost v daném úseku je ve výši 50 km/h.

98. Ani tuto skutečnost tvrzenou žalovaným soud nezpochybňuje, neboť zajisté odbor dopravy žalovaného i Magistrát města Zlína zná, zda jsou na třídě Tomáše Bati ve Zlíně, tedy hlavní třídě ve Zlíně, nějaké úseky, kde by byly povoleny výjimky z rychlosti 50 km/h, která v obci vyplývá ze silničního zákona.

99. Tedy ani tato námitka žalobce není důvodná.

100. Pokud žalobce v žalobě pak bodem II. uvádí, že výrok rozhodnutí je vadný, neboť je neurčitý, ani s touto skutečností se soud neztotožňuje. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeno, že měření probíhalo na silnici I. třídy č. 49, na třídě Tomáše Bati, v levém jízdním pruhu, ve směru jízdy na centrum města Zlína, začínajícím náměrným bodem v blízkosti budovy č. p. 6249 a končícím náměrným bodem v blízkosti budovy č. p. 6228.

101. Soud se zde ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom směru, že neví, jak přesněji by místo, kde došlo ke spáchání přestupku, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti, mělo být označeno.

102. Tuto námitku tedy také nepokládá za důvodnou.

103. Třetí námitka týkající se přezkoumatelnosti výroku o uložení pokuty ve výši 3.800 Kč je rovněž dle žalobce nepřezkoumatelná. Ani s tímto tvrzením se soud neztotožnil.

104. Pokud jde o výši uložené pokuty, správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí podrobně zabýval skutečnostmi, ke kterým přihlédl při určení výši pokuty, stejně tak tomu je u žalovaného a s jejich stanoviskem se soud zcela ztotožňuje.

105. Pokud k porušení pravidel v silničním provozu došlo v pracovní den, v době odpolední, kdy je hustota provozu vysoká, když žalobce uvedl, že takováto úvaha je nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, ani s tímto se soud neztotožňuje, a to z následujících důvodů.

106. K přestupkovému jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo skutečně ve všední den v odpoledních hodinách. Město Zlín patří k větším městům v České republice a dle názoru soudu je všeobecně známou skutečností, že v odpoledních hodinách ve větších městech je hustota provozu obecně vysoká, takže při jízdě většími městy v tuto dobu musí samozřejmě řidič dbát větší opatrnosti, ohleduplnosti, resp. přizpůsobit hustotě provozu svou jízdu tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví či majetku osob.

107. Soud se tedy neztotožňuje se stanoviskem žalobcem, že obvyklá hustota provozu je pro závažnost konkrétního překročení rychlosti zcela irelevantní, neboť se rovněž přiklání k tomu, že se zvyšující se rychlostí roste nebezpečí dopravní nehody a tím i ohrožení ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích i samotného řidiče vozidla, při zvyšující se rychlosti je řidič méně soustředěný na případné náhlé změny v okolí těsně před vozidlem, když může nedostatečně reagovat např. na chodce, který chce přejít vozovku apod. Nadměrně zvyšující rychlostí se taktéž prodlužuje brzdná dráha vozidla. Soud má za to, že toto vše při poměrně velké hustotě provozu v odpoledních hodinách ve větším městě představuje vysoké riziko dopravních nehod.
108. Pokud jde o výši uložené pokuty v částce 3. 800 Kč v možném rozpětí 2.500 Kč až 5.000 Kč dle zákona, soud vzhledem ke značnému překročení rychlosti řidiče vozidla pokládá částku 3.800 Kč, tedy částku nad polovinou možného zákonného rozpětí, za částku přiměřenou, kdy souhlasí s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu, když správní orgán I. stupně uloženou výši pokuty řádným a srozumitelným způsobem zdůvodnil. Jak soud uvedl, s tímto odůvodněním se ztotožňuje.
109. Ani tuto námitku tedy za důvodnou nepokládá.
110. Pokud pak jde o poslední žalobní námitku, správní orgány uměle a účelově dle něho přenášejí odpovědnost na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, protože neumí nebo nechtějí odsoudit a potrestat skutečného pachatele, je dle názoru žalobce v rozporu s judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v ust. § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
111. Pokud jde o ust. § 10 odst. 3 silničního zákona, zní takto:
112. *Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
113. Podle § 125f odst. 1 silničního zákona:
114. *Provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s §10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
115. Podle odst. 2 § 125f:
116. Provozovatel vozidla za přestupek podle odst. 1 odpovídá pokud
117. *a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
118. *b) porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*

119. *c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
120. Podle odst. 4 § 125f za přestupek podle odst. 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč.
121. Podle § 125f odst. 5 silničního zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a
122. *a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
123. *b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
124. Podle odst. 6 § 125f silničního zákona *Provozovatel vozidla za přestupek podle odst. 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*
125. *a) bylo vozidlo, jeho je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo*
126. *b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*
127. Krajský soud v Brně má za to, že v daném případě se rozhodně nejedná o ustanovení zákona, a to § 10 odst. 3 silničního zákona, které by bylo v rozporu s Ústavou, případně Listinou základních práv a svobod. Pokud jde o správní orgány, činily všechny dostupné kroky k tomu, aby zjistily řidiče vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, který se přestupkového jednání dopustil a soud má za to, že bylo nadevší pochybnost zjištěno, že řidič se přestupkového jednání dopustil. Řidiče vozidla se však nepodařilo přes snahu správních orgánů zjistit. Soud uvádí, že správní orgány nemají jinou možnost v daném případě (protože vozidlo nebylo zastaveno policisty, kteří by zjišťovali totožnost řidiče) a to přes provozovatele vozidla zjistit, kdo uvedeného dne a hodinu vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem, řídil. Jméno, příjmení, datum narození bydliště i adresu, na kterou má být doručováno, zmocněnec žalobce sice sdělil, na tuto adresu se však nepodařilo žalobci doručit, zásilku si nevyzvedl a příslušným pracovníkem České pošty bylo sděleno, že v uvedeném domě nemá jmenovaný schránku. Správní orgán zjišťoval také prostřednictvím Úřadu práce ČR, zda je řidič, jehož jméno, příjmení i ostatní národně sdělil zmocněnec žalobce, zaměstnán na území ČR, přičemž bylo zjištěno, že žalovaný není veden v centrální evidenci zaměstnanců ze zahraničí u Úřadu ČR.
128. Na tomto místě soud uvádí, že správní orgány tedy neměly jak dále zjišťovat řidiče, který měl v uvedený den a hodinu, kdy k přestupkovému jednání došlo, vozidlo žalobce – provozovatele, řídit a přestupkového jednání se dopustit.

129. Navíc soud uvádí, že v tomto případě má za to, že ze strany žalobce se jedná o tvrzení účelové, neboť zmocněnec žalobce společnost přímo uvedla, že řidič vozidla F. S. je jejic zaměstnancem a tato skutečnost je v rozporu se sdělením Úřadu práce ČR, z něhož vyplývá, že jmenovaný F. S. není evidován v centrální evidenci zaměstnanců ze zahraničí u Úřadu práce ČR. Panu F. S. se tedy nepodařilo na sdělenou adresu doručit, nepodařilo se o něm zjistit žádné skutečnosti ani přes Úřad práce ČR, takže soud uvádí, že se zcela ztotožňuje s tím, že v tomto případě bylo na místě použít ust. § 10 odst. 3 silničního zákona.
130. Soud nevidí důvod, proč toto zákonné ustanovení by mělo být v rozporu s Ústavou či Listinou základních práv a svobod a v tomto případě se zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že takovýto rozpor s ústavními předpisy může vyslovit pouze Ústavní soud, což se dosud zatím nestalo a v ostatním pak soud odkazuje na vyjádření žalovaného, s nímž se zcela v tomto bodě ztotožňuje.
131. Bylo na samotném provozovateli vozidla, tedy na jeho vůli, komu vozidlo „zapůjčil“, a jí řádně poučil, aby takováto osoba dodržovala povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem.
132. To se v daném případě nestalo. Řidič, který vozidlo žalobce řídil, pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem, nedodržel, stanovenou rychlost překročil a toto bylo bezpečně zjištěno.
133. Navíc se soud ztotožňuje také se stanoviskem žalovaného v tom smyslu, že podle ust. § 125f za přestupek se v tomto případě ukládá pokuta, žádnou jinou sankci uložit nelze a souhlasí také s tím, že se nejedná o kriminalizaci osoby a porušení presumpce neviny, protože výrokem o spáchání správního deliktu se neříká, že protiprávního jednání se dopustil žalobce, ale pouze, že je odpovědný za to, že vozidlem, spočívajícího v překročení rychlosti, jehož je provozovatelem, byl spáchán přestupek (jde o obecnou odpovědnost, kdy se zavinění nevyžaduje).
134. Pokud jde o pokutu, která byla uložena ve výši 3.800 Kč, i v tomto se soud ztotožňuje se stanoviskem žalovaného a tedy, že žalobce se může občanskoprávní cestou domáhat zaplacení uložené pokuty po skutečném řidiči vozidla, jehož osobu musí znát (ví komu vozidlo půjčil).
135. Soud tedy shrnuje, že ani jedna ze žalobních námitek důvodná není, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
136. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.
137. Žalobce ve věci neměl úspěch, náhrada nákladů řízení mu proto nebyla přiznána.
138. Soud však zavázal žalobce nahradit náklady řízení žalovanému, a to z toho důvodu, že to byl žalobce, kdo žádal, aby soud ve věci nařídil jednání, žalovaný souhlasil, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízeného jednání. Soud tedy jednání na žádost žalobce nařídil, k tomuto se žalobce ani jeho právní zástupce bez omluvy nedostavili a právě z těchto důvodů, když žalobce neměl ve věci úspěch, zavázal soud žalobce žalovanému nahradit náklady jížděného právního zástupce k soudnímu jednání.

139. Doklady, tedy jízdenky ohledně výše jízdného uvedeného dne, žalovaný zaslal soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. května 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně